

Arrest

nr. 223 409 van 28 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breedstraat 28 A bus 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 28 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeker wordt op 5 april 2019 gehoord door de politie, nadat hij de dag voordien werd aangetroffen in het kader van een winkeldiefstal. Gevraagd waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland stelt verzoeker te willen terugkeren naar Georgië. Hij verklaart geen ziekte te hebben die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland en in België ook geen partner of kinderen te hebben.

Op 8 april 2019 doet verzoeker afstand van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij verklaart

“zo snel mogelijk” te willen terugkeren naar Georgië.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 11 april 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Eveneens op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: [B.]

Voornaam: [G.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS: [B.G.];

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: [B.G.]; [B.G.]

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV HA.18.L2.001195/2019 van de politie zone Lommel).

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal. (PV HA.12.L2.000912/2019, HA.12.L2.000914/2019 en HA.12.L2.001185/2019 van de politie zone Lommel). Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV HA.18.L2.001195/2019 van de politie zone Lommel).

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens winkeldiefstal. (PV HA.12.L2.000912/2019, HA.12.L2.000914/2019 en HA.12.L2.001185/2019 van de politie zone Lommel).

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 05.04.2019 door de politiezone Lommel en verklaart dat hij naar België is gekomen om te werken. Betrokkene geeft aan dat hij wel wil terugkeren naar Georgië.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Art. 74/11, luidt als volgt:

[...]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Aan verzoeker wordt geen termijn voor een vrijwillig vertrek toegekend, aangezien hij blijkbaar op heterdaad betrapt werd op diefstal en er bovendien enkele proces verbalen zouden zijn opgesteld voor winkeldiefstallen, waarmee hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; verzoeker zou gebruik maken van meerdere identiteiten en er zou tevens een risico op onderduiken bestaan.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

In hoofde van verzoeker kan er aan de hand van het administratief dossier geen risico op onderduiken worden afgeleid. Verzoeker heeft thans een vaste woon en verblijfplaats in het asielcentrum, zoals toegewezen door Fedasil.

Het administratief dossier brengt tevens geen objectieve elementen naar voren waaruit blijkt dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van diverse aliases. Verzoeker heeft een asielprocedure ingeleid in het Rijk, waarvan hij kennelijk afstand van heeft gedaan.

Er zijn geen andere verblijfsprocedures gevoerd door verzoeker. Er zijn bovendien geen valse identiteitsdocumenten naar voren gebracht.

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker.

In het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk bestaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken waaruit de betrapping van het diefstal op heterdaad of de andere diefstallen uit kunnen blijken.

Verwerende partij verwijst klakkeloos naar het winstgevend karakter en het recidive in hoofde van verzoeker, zonder deze punten nader te bespreken en te motiveren.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek. Het louter verwijzen naar proces verballen in de bestreden beslissingen volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing te schragen.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast "[Zie HvJ, C-503/03 van 31 januari 2006, nr. 46 en RvV, arrest nr. 24.096 van 2 maart 2009].

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Het louter gegeven dat verzoeker diefstallen zou hebben gepleegd waarvan de zwaarwichtigheid van de misdrijven nog niet werden beoordeeld door de bevoegde rechtsmachten, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken, temeer daar hij zelf te kennen heeft gegeven volgens de bestreden beslissing spontaan naar Georgië te willen terugkeren.

Verzoeker maakt bovendien totaal geen gebruik van diverse aliassen. Het is verwerende partij zelf, die de familienaam van verzoeker op een verkeerde wijze heeft geacteerd. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker gebruik zou hebben gemaakt van een valselyk identiteit of misleidende informatie zou hebben verstrekt in het kader van zijn identiteitsbepaling. De stelling van verwerende partij hieromtrent mist alle feitelijke grondslag.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie, gezinsleven en alle andere elementen van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert.

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk - naargelang - de omstandigheden - inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24111/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol": 195.538:

"Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond."

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 741, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.)."*

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit voormelde bepalingen volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*“gaat gepaard”*).

Verzoeker erkent dat hem in de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, waardoor er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker bekritiseert de beslissing waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 11 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2019 door verzoeker niet is aangevochten met een beroep tot nietigverklaring. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is thans dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De kritiek van verzoeker op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan, kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu moet worden aangenomen dat in de bestreden beslissing een afzonderlijke motivering is voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Verweerder motiveert dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, waar verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Rekening houdende met het gegeven dat verzoeker bij herhaling feiten van winkeldiefstal pleegt en gelet op het winstgevend karakter van deze feiten, oordeelt verweerder dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te schaden. Verweerder wijst nog op de verklaringen van verzoeker zelf dat hij naar België kwam om te werken maar dat hij wil terugkeren naar Georgië, dat hij in België geen gezinsleden of kinderen heeft en dat hij geen gezondheidsproblemen heeft.

Verzoeker betwist dat er sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde. Hij betoogt dat het administratief dossier geen proces-verbaal bevat en evenmin enig ander stuk waaruit de winkeldiefstallen en de concrete omstandigheden blijken. Hij stelt dat niet of onvoldoende wordt verduidelijkt uit welke omstandigheden een persoonlijke gedrag blijkt dat een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of nog een neiging om dergelijk gedrag in de toekomst voort te zetten. Hij is van mening dat verweerder zich niet in kennis heeft doen stellen van de concrete omstandigheden en dat een individueel onderzoek ontbreekt. Hierbij verwijst hij naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 11 juni 2015 (C-554/13), waarin het Hof een nadere interpretatie geeft van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van de Terugkeerrichtlijn, volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (§60). Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten speelt hierbij een rol (§62). Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening

moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde en hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd (§50). Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: *“Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”* (§52).

Het betoog van verzoeker dat het administratief dossier geen enkel stuk bevat waaruit de winkeldiefstallen en de concrete omstandigheden blijken en dat verweerder zich niet in kennis heeft doen stellen van de concrete omstandigheden, mist feitelijke grondslag.

Het administratief dossier bevat allereerst volgend bericht van de politie van Lommel van 13 maart 2019:

“In navolging van ons telefonisch gesprek aangaande de twee Georgiërs van het Parelstrand geef ik even de pvnummers mee.

Het gaat om [B.G.] [OV-nummer: ...] en [K.G.] [OV-nummer: ...]

Voor de feiten van vandaag werd het pv HA.12.L2.000912/2019 opgesteld.

Voor de feiten van gisteren (eveneens diefstal van flessen in de Spar) werd het pv HA.12.L2.000914/2019 opgesteld.”

Verder bevat het administratief dossier volgend verslag van de politie van Lommel van 14 maart 2019:

“Op 13/03/2019 is er een winkeldiefstal gepleegd in de Spar gelegen Kerkhovensesteenweg waarbij de daders op heterdaad betrapt zijn.

Dit betreft om de genaamde [K.G.] [...] en [B.G.] [...].

Hiervoor werd proces-verbaal HA.12.L2.000914/2019 dd. 13/03/2019 en HA.12.L2.000912/2019 opgesteld.

Op 12/03/2019 is er eveneens een winkeldiefstal gepleegd te Werkplaatsen bij winkel Hoeks. Hiervoor werd proces-verbaal HA.12.L2.000893/2019 dd. 12/03/2019 opgesteld. De benadeelde heeft camerabeelden van de verdachten kunnen registreren. Heden heeft hij diezelfde daders herkend. Zij stonden te wachten op de bushalte. Dit betreffen dezelfde daders die de winkeldiefstal gepleegd hebben op 13/03/2019 op de Kerkhovensesteenweg.

Dit betreffen twee winkeldiefstallen op 2 dagen tijd door dezelfde daders.

Naar aanleiding van ons telefoongesprek, stuur ik u de nodige gegevens door.

Er wordt een navolgend proces-verbaal opgesteld waarbij de benadeelde bevestigt dat hij de verdachten herkend dewelke de diefstal hebben gepleegd bij winkel Hoeks. Het navolgend proces-verbaal betreft HA. .L2.000929/2019 dd. 14/03/2019.”

Het administratief dossier bevat nog een administratief verslag van de politie van Lommel van 5 april 2019, waarin het volgende kan worden gelezen:

“De genaamde [B.G.], [...], pleegt voortdurend diefstallen.

-HA.12.L2.000912/2019 (afgehandeld)

-HA.12.L2.000914/2019 (afgehandeld)

-HA.12.L2.001185/2019. Zaak nog in behandeling. Betrokkene is duidelijk te zien en te herkennen op beelden. Diefstal sigaretten uit tankstation.

-HA.18.L2.001195/2019. Zaak nog in behandeling. Betrokkene heeft bij autosoft (multimedia) een gsm van een medewerker gestolen.

Vanop de beelden werd hij door ons herkend. Huiszoeking heterdaad op 04/04/2019 om 21h45 leverde een positief resultaat op.

Gsm werd teruggevonden. Tijdens zoeking hebben we een arsenaal aan spullen aangetroffen, dewelke betrokkene zeker niet ‘gekocht’ heeft.

Zie bijlage.

Betrokkene zit momenteel bij ons op cel. Hij is gerechtelijk opgesloten [...]”.

Het administratief dossier bevat dus concrete informatie afkomstig van de politiediensten waaruit blijkt dat verzoeker op 13 maart 2019 op heterdaad werd betrapt op winkeldiefstal en dat aan de hand van een herkenning door de benadeelde en camerabeelden kon worden vastgesteld dat verzoeker de dag voordien ook reeds een winkeldiefstal pleegde. Daarnaast werd verzoeker duidelijk herkend op beelden van een diefstal van sigaretten uit een tankstation. Verzoeker werd eveneens herkend op beelden van een diefstal van een gsm in een multimediazaak, gsm die tijdens een navolgende huiszoeking op 4 april 2019 ook effectief werd teruggevonden bij verzoeker, naast *“een arsenaal aan spullen”* die verzoeker volgens de politie *“zeker niet ‘gekocht’ heeft”*.

Het gevaar dat verzoeker actueel door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde, wordt door verweerder in de bestreden beslissing afgeleid uit het gegeven dat verzoeker bij herhaling feiten van winkeldiefstal pleegt en uit het winstgevend karakter van deze feiten. Verzoeker houdt onterecht voor dat in de bestreden beslissing niet zou worden verduidelijkt uit welke omstandigheden het actuele gevaar voor de openbare orde wordt afgeleid of dat elk individueel onderzoek hieromtrent ontbreekt. Hij kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt als zou de bestreden beslissing zich louter steunen op *“één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal”*.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het administratief dossier ten onrechte geen proces-verbaal bevat, wijst de Raad erop dat de politiediensten omwille van het geheim van het onderzoek aan verweerder geen afschrift van een proces-verbaal mogen overmaken zolang geen eindbeslissing is genomen en dat zij verweerder slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier. Het feit dat de processen-verbaal an sich niet zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat enige incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding aan de gedane beoordeling ten grondslag ligt. Hij geeft niet aan dat enige relevante omstandigheid of enig dienstig gegeven bij de beoordeling onderbelicht of buiten beschouwing is gebleven. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder in casu kennelijk onredelijk handelde door op basis van zijn persoonlijke gedragingen, meer bepaald de vaststellingen dat hij bij herhaling feiten van winkeldiefstal pleegt en het winstgevende karakter van deze feiten, te besluiten tot een actueel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker gaf aan naar België te zijn gekomen om hier te werken, maar toont op geen enkele wijze aan dat hij erin is geslaagd om hier te kunnen werken. Niets wijst erop dat hij over voldoende middelen van bestaan kan beschikken die zouden kunnen maken dat hij niet (langer) zijn toevlucht dient te nemen tot winkeldiefstallen. Verzoeker duidt op geen enkele wijze waarom er actueel niet langer een risico bestaat op nieuwe feiten. Het enkele gegeven dat verzoeker aangeeft te betwisten dat er een actueel gevaar is voor de openbare orde of het uiten van eerder theoretische beschouwingen, volstaat niet om de motivering in de thans bestreden beslissing onderuit te halen.

Verweerder kon bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar rekening houden met het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België bij herhaling winkeldiefstallen pleegt, waardoor hij, gelet ook op het winstgevende karakter van deze feiten, door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Deze laatste vaststelling maakt een verzwarende omstandigheid uit, die kan rechtvaardigen dat de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, te meer nu verzoeker niet betwist dat hij geen gezinsleven of kinderen heeft in België, of gezondheidsproblemen. Verzoeker geeft ook niet aan dat bij de beoordeling omtrent de duur van het inreisverbod enige andere relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker nauwe banden met België of een ander Schengenland heeft opgebouwd die maken dat hij binnen een kortere tijdsperiode moet kunnen terugkeren en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk was, of in strijd met het evenredigheidsbeginsel, om hem een inreisverbod voor drie jaar op te leggen gelet op het gevaar voor de openbare orde en waar niet blijkt dat er gezinsbelangen spelen.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde of handelde in strijd met de wet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 3, punt 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn werd echter reeds omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat deze bepaling handelt over het risico op onderduiken en reeds werd vastgesteld dat de kritiek van verzoeker op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan niet langer dienstig kan worden aangevoerd in het kader van huidig beroep.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS